

[Udenrigsministeren]

EF-reformen indebærer ikke yderligere suverænitetsafgivelse. Beslutningsretten forbliver i alle tilfælde hos rådet. Kommissionen har fortsat eneret på at fremlægge forslag for Rådet. Parlamentet kan fortsat kun udtale sig. Og Luxembourgforliget om vetoet i vitale spørgsmål har slet ikke været inddraget i forhandlingerne.

Det var med beklagelse, regeringen under forespørgselsdebatten den 21. januar måtte konstatere, at et flertal i folketinget uanset disse iøjnefaldende og håndgribelige fordele for Danmark udtrykte utilfredshed med det samlede forhandlingsresultat, men regeringen tog loyalt flertallets udtalelse til efterretning.

I de efterfølgende dage rejste jeg rundt i Europa og havde direkte forhandlinger med den italienske, britiske, franske, spanske, tyske, hollandske og græske udenrigsminister. Jeg havde også en samtale med Kommissionsformanden, og de øvrige landes udenrigsministre kontaktede jeg pr. telefon, da tiden ganske enkelt ikke tillod personlige samtaler.

Formålet med disse forhandlinger var at undersøge mulighederne for en genforhandling i overensstemmelse med folketingsflertallets ønske, og på basis af disse forhandlinger rejste jeg spørgsmålet om yderligere forhandlinger under mødet mellem udenrigsministrene i går, den 27. januar.

Der kan derfor ikke herske tvivl om, at regeringen har gjort sit yderste for at undersøge, hvilke muligheder der forelå for at forhandle videre og imødekomme de indvendinger, der her i folketingssalen var fremført imod den foreliggende EF-reform.

Såvel forhandlingerne under min rundrejse som forhandlingerne på mødet i går mellem udenrigsministrene viser, at de øvrige medlemslande – og det gælder samtlige 11 andre lande – står fast på, at forhandlingerne er afsluttet, at EF-pakken ikke kan genåbnes, og at der ej heller er mulighed for, at et enkelt medlemsland kan tilslutte sig bestemte dele af EF-reformen, mens det afviser andre. Det er en kendsgerning, at sådan opfatter de øvrige medlemslande situationen, det er blevet slået fast på rundrejsen og på udenrigsministermødet i går.

Det er en kendsgerning, at samtlige 11 andre medlemslande enten er tilfredse med forhandlingsresultatet – det gælder f.eks. Storbritannien og Frankrig – eller accepterer resultatet, til trods for at det langt fra imøde-

kommer de ønsker, de pågældende lande havde ved forhandlingernes start, og det gælder f.eks. Italien og Holland, som havde ønsket sig flere beføjelser til Parlamentet, men har måttet erkende, at Parlamentet fortsat kun har rådgivende opgaver.

Det er en kendsgerning, at Danmark herefter er isoleret i vor modstand mod den EF-reform, som de øvrige medlemslande finder er nødvendig for at sætte EF bedre i stand til at tage konkurrencen op med USA og Japan om morgendagens industrier, baseret på forskning og teknologi.

Det er en misforståelse, at EF-reformen skulle være båret frem af ønsket om institutionelle ændringer og indeholder sådanne. Det er netop ikke tilfældet. Reformen har kunnet gennemføres, fordi den sætter fingeren på Europas ømme punkt: forskning og teknologi samt det fælles marked, og tilbyder en løsning heraf, samtidig med at hvert enkelt medlemslands legitime interesser vedrørende arbejdsmiljø og det ydre miljø bliver garanteret.

Endelig er det også en kendsgerning, at ingen anden regering er i stand til at forstå de bekymringer, som er kommet til udtryk her i salen.

Alle steder fik jeg et entydigt svar om Parlamentets rolle. Parlamentet får ikke flere beføjelser. Parlamentet er fortsat kun rådgivende, om end reformen indebærer dobbelt høring mod hidtil kun én høring. Nogle steder blev det sagt med tilfredshed; det gælder bl.a. Storbritannien. Andre steder sagde man det med beklagelse; det gælder Italien, og det gælder Holland.

Det er helt klart belyst, at Europa-Parlamentet ikke får yderligere beføjelser. Europa-Parlamentet kan alene gennem afvisning af Rådets foreløbige stillingtagen fremtvinge en enstemmighed i Rådet, men kun i de tilfælde, hvor der allerede i dag kræves enstemmighed, og Europa-Parlamentet kan således alene skrue Rådets afstemningsregler tilbage til det, der gælder i dag. Ja men hvordan i alverden kan nogen finde på at udlægge det, som om Europa-Parlamentet får yderligere beføjelser?

Den italienske socialist, Spinelli, som fremfor nogen har været drivkraften bag Parlamentets meget vidtgående krav, har to gange i Europa-Parlamentet, den 11. december 1985 og den 16. januar i år, i sin frustration